



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Officio Hominis Christiani In Persecvtione Constitvti

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

Quantopere fugienda sit elatio his quos in persecutione semel aut iterum fortiter facere contigerit. Cap. XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30333

Cyp. lib. 2.
Epistolarū
Epistola 6.

Psalms. 59.

ib. de ex-
ort. mar-
tyrij c. 12.

nomini sui erigit, animat, corroborat. Et qui pro omnibus mortem semel vicit, semper vincit in nobis. Huic igitur pia prece dicendum est quod Psalmus habet: Da nobis auxilium de tribulatione, quia vana salus hominis. In Deo faciemus virtutem, & ipse ad nihilū deducet inimicos nostros, ac rursus: Non timebo mala, quoniam tu mecum es. & : Dominus mihi adiutor, non timebo quid faciat mihi homo. Possim & cum diuo Cypriano dicere: Has cogitationes quæ potest persecutio vincere? quæ tormenta superare? Durat fortis & stabilis religiosis meditationibus fundata mēs, & aduersus omnes diaboli terrores & minas mundi animus immobilis perstat, quem futurorum fides certa & solida corroborat. Clauduntur oculi in persecutionibus terræ, sed patet cœlum. Minatur Antichristus, sed Dominus Christus tuetur: mors infertur, sed immortalitas sequitur: occiso mūdus eripitur, sed restituto paradus exhibetur: vita temporalis extinguitur, sed æterna reparatur. Quanta est dignitas & quanta securitas, exire hinc lætum, exire inter pressuras & angustias gloriosum, claudere in momento oculos quibus homines videbantur & mundus, & aperire eosdem statim, vt Deus videatur & Christus? Hæc Diuus Cyprianus.

Quantopere fugienda sit elatio his quos in persecutione semel aut iterum fortiter facere contigerit.

CAPVT XIX.

SED his qui sequentis persecutionis ferociam, istiusmodi cogitationibus instructi & armati, semel iterumque superarunt, magnopere cauendum est elationis periculum, omnique studio modestia conseruanda, ne dum sibi de præterita fortitudine complacent, martyrijq; nomine blandi-

diuntur, suæ postea infirmitati iusto iudicio relin-
 quantur. Nulla enim hic segura victoria est: nec
 martyrij gloria satis integra cuiquam cõstat, prius-
 quam calcato sæculo ex hac vita migrauerit. Ideo-
 que notanda sunt, quæ ex epistola Lugdunensium
 & Viennensium ad Asiaticos Phrigiõsque fratres *Libro 5.
Historie
Eccle. ca. 3.*
 commemorat Eusebius: Referuntur (inquit) in
 ipsa epistola quædam, etiam de humanitate &
 mansuetudine beatorum martyrum, quæ dignum
 puto ad hæc suis sermonibus sicut cætera sociari.
 Qui (vt aiunt) ad imitationem Christi, qui cum in
 forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se
 æqualem Deo, in tâta gloria positi, & semel atque
 iterum ac frequentius martyres facti, post bestias,
 post ignes, & laminas, neque se ipsi martyres di-
 cebant, neque alijs ita se appellandis indulge-
 bant: sed si fortè aliquis nostrum vel in epistola,
 vel in sermone eos martyres nominasset, increpa-
 bant acrius, dicentes quod hæc appellatio soli
 Christo debetur, qui solus fidelis veritatis est mar-
 tyr, & qui primogenitus est ex mortuis, & author
 vitæ æternæ: vel certe illis solis aptū hoc esse vo-
 cabulum, qui post bonam confessionē de hac vita
 discedere & pergere meruerunt ad Deū. Nos autē
 (aiebant) humiles & egeni, optamus vt ipsa saltem
 in nobis confessio tuta permaneat. In quod etiam
 cæteros fratres cum lachrymis obsecrabāt, vt pro
 eis Dominū precarētur, quo perfectę confessionis
 signaculum martyrio mererētur accipere. Et tan-
 ta in eis humilitas erat, vt cum rebus ipsis essent
 iam martyres, nominis tamen iactantiam fugerēt.
 Apud Gentiles verò cum omni fiducia consiste-
 bant, nobilitatem animæ per contemptum iniu-
 riæ & suppliciorum demonstrantes. Erant ergo
 inter fratres humiles, inter persecutores elati,
 suis mites, aduersarijs terribiles, Christo subiecti,
 diabolo erecti. Sunt & ea quæ apud Cyprianum
 hac ipsa de re leguntur, notatu dignissima: Neque
 K 5 enim

enim (ait) confessio immunem facit ab insidijs Diaboli, aut contra tentationes, & pericula, & incursus atque impetus sæculares adhuc in sæculo positum perpetua securitate defendit: cæterum nunquam in confessoribus fraudes, & stupra, & adulteria postmodum videremus, quæ nunc in quibusdam videntes ingemiscimus & dolemus. Quisquis ille confessor est, Salomone maior, aut melior, aut Deo charior non est. Qui tamè quamdiu in vijs Domini ambulauit, tamdiu gratiam, quam de Domino fuerat cōsecutus obtinuit: postquam dereliquit Domini viam, perdidit & gratiã Domini, sicut scriptum est: Et excitauit Dominus fatanam ipsi Salomoni. Et ideo scriptum est: Tene quod habes, ne alius accipiat coronã tuam. Quod utique Dominus non minaretur, auferri posse coronam iustitiæ, nisi quia recedente iustitia, recedat necesse est & corona. Confessio exordium gloriæ est, non meritum iam coronæ; nec perficit laudem, sed initiat dignitatem. Cùmque scriptum sit: Qui perseuerauerit vsque in finem, hic saluus erit; quicquid ante finem fuerit, gradus est quo ad fastigium salutis ascenditur: non terminus, quo iam culminis summa teneatur. Confessor est, sed post confessionem periculum maius est: quia plus aduersarius prouocatus est. Confessor est, hoc magis stare debet cum Domini Euãgelio, per Euangelium gloriam consequutus à Domino. Ait enim Dominus: Cui multum datur, multum quaeretur ad eo: & cui plus dignitatis adscribitur, plus de illo exigitur seruitutis. Nemo per confessoris exemplum pereat, nemo iniustitiam, nemo insolentiam, nemo perfidiam de confessorum moribus discat. Confessor est, sit humilis & quietus, sit in actu suo cum disciplina modestus; vt qui Christi confessor dicitur, Christum quem confitetur, imitetur.

3. Reg. 11.
apocal. 3.

Lucas 12.

Frustra